

González i les al·lusions al Rei

El secretari general del PSOE i número 1 en la candidatura per Madrid, Felipe González, va fer diumenge, en el decurs d'un míting a Zamora, unes referències al rei i a la família reial. González va explicar que a la mort de Joan de Borbó va sentir que a la família reial li havia passat el mateix que a centenars de milers d'espanyols que van viure l'exili. Tot seguit, González, continuant amb la referència elogiosa a la família reial, va explicar que des dels temps de Carles III a Espanya no s'havia viscut un moment de progrés i de llibertat com en el regnat de Joan Carles I.

Deixant l'exactitud de la referència històrica —els socialistes han fet un curiós mite de Carles III i la seva època— deixant de banda les reflexions personals que hagués pogut fer González a la mort de Joan de Borbó, el fet és que s'ha fet una valoració de la figura del Rei i de la seva labor pública en el marc d'un míting electoral d'un partit, en aquest cas el PSOE. És evident que la figura del rei no és cap tabú innombrable, sinó la peça que culmina l'estructura de l'Estat i, en conseqüència, tant la seva figura com la seva tasca està subjecte a opinions i valoracions.

El fet, però, que les opinions de González fossin exposades en un acte electoral convocat per un partit concret posa un matís especial a aquestes manifestacions. No és pertinent ni de bon gust fer valoracions de l'obra de la corona en aquestes circumstàncies i menys quan l'elogi que es fa al Rei té la segona intenció, més o menys subliminal, de convertir-se en un autoelogi, de convertir-se en una lloança a la gestió pròpia, a la gestió socialista, perquè no cal oblidar que González ha estat el president del govern durant més de la meitat del regnat de Joan Carles I.

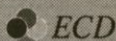
La referència de González a la monarquia és una prova del to que prendrà —que ja està prenent— aquesta campanya electoral. No solament s'ha incrementat el radicalisme verbal en relació a anteriors campanyes —a hores d'ara ja es podria fer una antologia d'expressions desmesurades o fora de to, tant dels principals líders com dels polítics que ocupen la segona fila—, sinó que també sembla que no es respectaran alguns límits implícits que s'havien preservat en altres conteses electorals. És molt dubtós que tot això sigui bo tant pel país com per la classe política. Els ciutadans esperen solucions dels polítics, no baralles per veure qui crida més.

NOU DIARI

Director
Josep Gil Franquesa
Subdirectors
Lluís Freixas Mascort
Ramon Iglesias i Fernández
Redactor en cap
Josep Mir i Hurtado

Comarques: Marta Costa-Pau, Mireia Costa-Pau, Albert Soler. Cultura: Joan Carles Guerrero, Rosa Gil, Manel Mir, Josep Maria Puig, Sebastià Roig. Societat: Maria Teresa García Campos, Alex Hernández. Esports: Joan Carles Codolà, Josep Guardiola, Jaume Soler. Edició: Mariela Céspedes. Fotografia: Nuri Moreno, Jordi Picazo. Correcció: Antònia Bautista.

Director comercial
Joan Boix

President: Emili Dalmau Torres
Conseller delegat: Carles Dalmau Torres

Director general de publicacions: Josep Ramon Correal Mòdol. Director general de Publicitat: Manuel Murgó Ribés. Director general Administratiu: Agustí Jiménez Marín. Director financer: Francesc González Falcó. Director d'Art: Baldo Corderroure Rosell. Cap d'Informàtica: José María Delmás Casim. Cap de sistemes: Fermi Sasal Vinós.

Impressió: Rotodalmu. Polígon Industrial El Pla. Carrer Indústria, 1-3. Sant Feliu de Llobregat. Tel. 542 42 10. Fax 542 42 13

Nou Diari és una publicació oberta i plural. L'opinió de Nou Diari s'expressa únicament a través dels editorials, per la qual cosa no comparteix necessàriament les altres opinions, plantejades a través d'articles o de cartes, que publiqui a les seves pàgines. D'aquestes últimes és responsable únicament l'autor.

El control de les armes de foc

Als Estats Units fa temps que hi ha una llarga i intensa polèmica sobre la possessió d'armes de foc pels particulars. Des de posicions progressistes es defensa una restricció legislativa sobre aquesta qüestió, que es limiti i es controli més tant la venda d'armes de foc com les que ja estan en mans dels ciutadans. La creixent violència al carrer en les ciutats nord-americanes, les estadístiques de persones assassinades per armes de foc, que cada any van augment, són raons de pes que aconsellen aquesta limitació. Contra tota evidència, però, des de les posicions més dretanes sempre s'ha defensat una legislació oberta i liberal sobre aquesta qüestió. Els presidents Reagan i Bush van mostrar-se sempre contraris a limitar la circulació d'armes.

En aquest punt, la situació a Catalunya no es pot comparar amb la dels Estats Units. Ni la violència a la societat catalana té punt de comparació amb la de les ciutats nord-americanes ni la legislació és tan tolerant. Al contrari, a l'Estat espanyol la possessió d'armes de foc per civils sempre ha estat rigorosament controlada i, a partir de l'entrada en vigor de la legislació que serà vigent a partir de demà, encara ho serà més. Aquesta legislació, que s'adapta a la Llei de Seguretat Ciutadana i a les normes comunitàries sobre aquesta matèria, és més restrictiva que l'anterior a l'hora de concedir els permisos, redueix el temps de renovació dels permisos i llicències i, sobretot, estableix unes sancions molt elevades per les persones que perdin les armes o no les guardin en les condicions de seguretat adequades.

S'ha de dir que aquest enduriment de la legislació és positiu. Que a Catalunya hi hagi mig milió d'armes de foc en mans de particulars és una xifra que parla per si sola. És cert que més de la meitat d'aquestes armes són destinades a la cacera i a altres activitats esportives. Tenen, per tant, un ús concret i, per dir-ho així, tradicional. Però també és cert que, als darrers anys, sobretot a través de les empreses de seguretat, que s'han multiplicat, hi ha hagut un increment important de la presència pública de les armes de foc i es fa necessari, per tant, la rigorositat del control. S'ha de saber en mans de qui estan aquestes armes i en quines condicions es mantenen. Aquesta és la condició bàsica per evitar al màxim el mal ús d'un estri tan perillós. I en aquest cas és evident que la restricció legislativa i el control no té un sentit repressiu sinó que és una apel·lació a la racionalitat i a la civilitat.

FORAT NEGRE

SERGI PÀMIES

La grafòloga del programa

Amor a primera vista, els dimarts a TV3, amb l'Àlex Casanovas i la Montse Guallar, ¿se'n recorden? Un dels moments més interessants del programa era quan els concursants se sotmetien a la prova grafològica, un retrat més o menys psicològic basat en la signatura. Els concursants escoltaven atentament l'anàlisi grafològica i, en acabar, deien: "¿És exacte!", "Increïble: l'ha encertat del tot", "¿Sembla que em conegui de tota la vida!", "¿Uf, quina vergonya!". Fins i tot els que no creuen gaire en aquestes coses, havien de rendir-se a l'evidència: la grafologia no semblava cap fantasma.

La grafòloga d'Amor a primera vista (no solament de la versió de TV3 sinó també de la del Canal Sur, del Canal 9 i de Tele-Madrid) era l'Elisenda Lluís, una psicòloga de trenta-quatre anys, de Barcelona, diplomada en Sexologia i Sofrologia. Ara, acaba de publicar un llibre. Es diu *Manual básico de grafología* i, com diu el títol, va d'això, de què s'amaga darrera la lletra i la signatura d'una persona. Després de llegir-lo, un se sent temptat de no tornar a escriure mai més a mà perquè, pel que sembla, l'escriptura és un mirall de l'ànima bastant més eficaç que la cara. Al llibre d'Elisenda Lluís descobrim que les lletres o i a denuncien si una persona és oberta o tancada, introvertida o extra-

“ La grafologia és una ciència, sí, però no sempre exacte ”

verida. Les g, en canvi, detecten el grau d'erotisme de l'interfete. Una g lligada a la lletra següent significa una bona realització a nivell eròtic, com si diguéssim. Una g oberta és sinònim de dinamisme en l'activitat eròtica mentre que una i amb un punt en forma de cercle denuncia una persona que vol ser el centre d'atenció, que necessita, com l'aire que respira, ser reconeguda per la seva originalitat.

El llibre acaba amb unes conclusions bastant divertides, indispensables per adonar-se que la grafologia és una ciència, sí, però no sempre exacta. Només cal llegir el que escriu l'Elisenda Lluís a l'última pàgina del *Manual básico de grafología*: "... es posible que nos encontremos con dos muestras de un sujeto que parezcan muy diferentes. En este caso hay que preguntarse dónde y cómo las escribió. Ya que no es lo mismo escribir en una tarde relajada al sol en una mesa junto a un jardín, que bajo un momento de gran tensión o con una trompa como un piano".

A PREU FET

JOSEP MIR

Principals

Això que anomenen *radiofórmula musical* és un producte aparentment senzill i intrascendent, però que, ben fet, connecta de manera directa amb el jovent que s'injecta tot el dia les llistes d'èxits a través del walkman o la ràdio del cotxe. Els que ens dediquem a explicar les coses que passen tendim més a consumir informatius *non stop*, però no se'ns escapa la feina que ha fet Ràdio Girona per acostar a la realitat catalana un model que havia nascut tan espanyol i centralista com els '40 Principals'.

A Girona ens pot resultar estrany que una emissora de la ciutat s'hagi de barallar amb la seva central de Madrid per descentralitzar, sobretot lingüísticament, la seva fórmula més popular. Però és precisament perquè ha d'entrar amb naturalitat que Ràdio Girona va veure que s'havia d'emetre en català.

La normalització (encara) del català passa tant pel paper de les emissores institucionals com pel de les cadenes comercials. I el d'aquestes és fins i tot més important. Quan algú està disposat a jugar-se els quartos per ficar la cullera del català en una perola cuinada en castellà, és que alguna cosa es mou.